

Сви медији, штампани, електронски и наравно они најважнији, кафански и чаршијски причају само о једној ствари... Пада Влада. И није да није вијест. Најважнија. Или би можда требало да буде најважнија да народу није више преко главе влада, министара, коалиција, посланика, одборника и којекаквих добро ухљебљених главоња који само мисле како и на који начин најбоље искористити својих "пет минута" и на тај начин обезбиједити покољења...

Али, није ни то најгоре...

Већ смо навикли да се око политике врти живот тј. богатство, мале, али одабране чете послушника (и оних који би то били, али увијек некако изаберу погрешан дрес), док нас остале смртнике врте око малог прста, играју се са нама и оно најгоре, вријеђају нам интелигенцију, иако је таквих, бојим се, све мање. Не зато што се рађамо све глупљи, већ што жмиримо док нас они праве магарцима.

Али, није ни то најгоре...

Годинама смо, жмирећи пред том страшном сликом свакодневице бјежали у којекакве замишљене свијетове, неко у музичке, неко културне, а неко у спортске, надајући се да ћемо бар на тренутак заборавити како сутра преживјети. Дворане, спортски терени,

игралишта... била су то мјеста гдје смо могли да уживамо гледајући мајсторије наших дјечака и дјевојчица, надајући се да ће неки од њих, бар понеки, постати славни...

Међутим, та курва, политика, како је многи зову, оте нам и то мало спорта којег је овај град имао и чиме се поносио. Све горе, од горег... одбојка, кошарка, рукомет, а сад и најважнија споредна ствар на свијету, фудбал.

У сјенци падајућих, васкрслих и долазећих министара, пада и наш Борац. Кажем наш јер га волимо и уз њега одрастамо и за њега живимо, а сад, нажалост, гледамо како тоне. Не сам, већ га у муљ гурају, све дубље и дубље...

Рачуни блокирани, пара нема, фудбалери и оно мало стручног штаба штрајкују и у старом, добром маниру пљуште оставке на све стране...

И на ту "идиличну" слику премијерлигаша из Платонове, Град шути. Могу се само чути кафанска нагађања, биће састанак, неће бити. Биће, неће, биће, неће... и тако ваљда до петка (којег, не зна се).

А и коме се још жури. Наставак првенства је ТЕК за три дана. А шта се све може за три дана...

Ако се тај фамозни састанак и одржи у петак и нешто се и неко (не зна се ко) договори, до суботе, када се игра првенствена утакмица са Звијездом, до Градачца се може стићи и пјешке (с обзиром да пара нема за превоз и ланч пакет). Чему онда паника и журба! Да није претужно, можда би неке било и смијешно. Мени није, а ваљда ни вама чим ово читате.

Али, није ни то најгоре... Питање свих питања... има ли излаза? Има ли повратка са дна?

Или је можда умро и посљедњи феникс

...

Има ли ико у овоме граду да му је стало да се клуб са дугогодишњом традицијом, клуб који је био освајач Купа маршала Тита и који у својим витринама има безброј пехара који су исписали богату фудбалску историју не угаси? Има ли помоћи и са једне стране?

Ипак, нада постоји. Увијек.

Вјерујем да ће помоћ ипак стићи. Када неко од новопечених бизнисмена препозна свој ин
т
ерес у свему томе. Када за мале паре покупује све оно о чему се прича (а што се прича
или је бил
о
или ће бити), када умјесто помоћних терена у плановима и пројектима буду уцртане
стамбене зграде чија ће изградња лагано омогућити да се обрну и зараде милиони,
помоћ ће тада сигурно стићи.

Али бојим се да би могло бити или је можда већ прекасно.

А дотле док се не ударе први темељи, бар на папиру, умјесто о резултатима утакмица, головима и фудбалским мајсторијама причаћемо о томе како... пада Влада!

Али, није ни то најгоре... увијек може још горе!

(аутор: РБА 1987)